

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2381/2563

พนักงานอัยการจังหวัดหนองคาย โจทก์ นาย ค.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 362, ป.อ. มาตรา 364, ป.อ. มาตรา 365, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 90

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลชั้นต้นลงโทษจำเลยฐานฆ่าผู้ตายที่ 1 จำคุกตลอดชีวิต ลดโทษตาม ป.อ. มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 ให้หนึ่งในสาม คงจำคุก 50 ปี และศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืนนั้น ไม่ถูกต้อง แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา แต่การคำนวณลดโทษไม่ถูกต้องเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 80, 91, 288, 289, 362, 364, 365, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ตรีอาวุธปืน ปลอกกระสุนปืน ลูกกระสุนปืนเสียสภาพและกระเป๋าสีดำสำหรับใส่กระสุนปืนของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพในข้อหาฆ่าผู้ตายที่ 1 และเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ข้อหาพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร ข้อหาบุกรุกเคหสถานโดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยมีอาวุธ และรับว่าฆ่าผู้ตายที่ 1 แต่กระทำความผิดโดยบันดาลโทสะ ส่วนข้อหาอื่นนอกจากนี้ ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 288 ประกอบมาตรา 80, 365 (1) (2) ประกอบมาตรา 362, 364 (ที่ถูก ประกอบมาตรา 362 และมาตรา 364), 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานฆ่าผู้ตายที่ 1 ฐานพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 2 และฐานบุกรุกเคหสถานโดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยมีอาวุธ เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษฐานฆ่าผู้ตายที่ 1 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต ฐานฆ่าผู้ตายที่ 2 จำคุกตลอดชีวิต ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 1 ปี ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 72 ทวิ วรรคสอง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง

หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ส่วนความผิดฐานฆ่าผู้ตายที่ 1 ทำให้การชัน
สอบสวนและชันพิจารณาเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง กรณีมีเหตุบรรเทาโทษ ฐานมีอาวุธ
ปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปใน
เมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 78 ให้กระหนลงกึ่งหนึ่ง ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับ
ใบอนุญาต จำคุก 6 เดือน ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับ
ใบอนุญาต จำคุก 3 เดือน ฐานฆ่าผู้ตายที่ 1 ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78
ประกอบมาตรา 53 ให้หนึ่งในสาม จำคุก 50 ปี เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว ให้จำคุกตลอดชีวิตตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) ฐานมีอาวุธปืน ปลอกกระสุนปืน ลูกกระสุนปืนเสียสภาพและ
กระเป๋าสีดำสำหรับใส่กระสุนปืนของกลาง ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์
ภาค 4 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นตามที่คู่ความมิได้
โต้แย้งกันในชั้นนี้ว่า จำเลยเคยอยู่กินฉันสามีภริยากับนางสาววันนา ผู้ตายที่ 1 เมื่อผู้ตายที่ 1 เลิก
กับจำเลย ผู้ตายที่ 1 ไปอยู่กินฉันสามีภริยากับนายประชาธิปไตย ผู้เสียหายที่ 2 นายอนุวัช ผู้ตายที่ 2
เป็นบุตรของจำเลยกับนางจรรยา ตามวันเวลาเกิดเหตุตามฟ้อง ผู้ตายที่ 1 และผู้เสียหายที่ 2 ไป
รับประทานอาหารที่บ้านของนายวีระศักดิ์ ผู้เสียหายที่ 1 จำเลยบุกรุกเข้าไปในบ้านของผู้เสียหายที่
1 มีอาวุธปืนพกมือขนาด .38 Special ไม่มีเครื่องหมายทะเบียน 1 กระบอก พร้อม
กระสุนปืนมือขนาด .38 Special จำนวน 19 นัด หนึ่งอยู่ที่เอวด้านซ้าย และผู้ตายที่ 1 กับ
ผู้ตายที่ 2 ถูกยิงโดยอาวุธปืนที่จำเลยนำติดตัวไปถึงแก่ความตาย ส่วนผู้เสียหายที่ 2 มีบาดแผล
บริเวณมือขวาฉีกขาด เอ็นนิ้วนางขาด กระดูกนิ้วแตก และมีแผลฉีกขาดที่ท่อนแขนซ้ายร่วมกับ
เอ็นขาด ภายหลังเกิดเหตุจำเลยหลบหนีไปและถูกจับกุมที่บ้านหลังหนึ่งในคืนเกิดเหตุ พร้อมด้วย
อาวุธปืนดังกล่าวเป็นของกลาง ชันสอบสวนจำเลยให้การรับว่า บุกรุกเข้าไปในบ้านที่เกิดเหตุโดยมี
อาวุธปืนติดตัวไป และใช้อาวุธปืนดังกล่าวยิงผู้ตายที่ 1 จริง แต่เป็นการกระทำโดยบันดาลโทสะ
จำเลยไม่ได้มีเจตนาฆ่าผู้ตายที่ 2 และจำไม่ได้ว่า คืบเกิดเหตุจำเลยกับผู้เสียหายที่ 2 ต่อกันหรือไม่
สำหรับความผิดฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และ
ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มี
เหตุสมควร รวมทั้งความผิดฐานบุกรุกเคหสถานโดยใช้กำลังประทุษร้ายและโดยมีอาวุธ ไม่มี
คู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ ความผิดฐานดังกล่าวจึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น
ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อแรกมีว่า จำเลยใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายที่ 1 โดยมีเจตนาฆ่า
หรือไม่ เห็นว่า ขณะที่จำเลยเดินผ่านประตูเข้ามาในบ้านที่เกิดเหตุ ได้ความจากผู้เสียหายที่ 1 ว่า
จำเลยใช้มือตะปบอาวุธปืนที่หนึ่งอยู่ที่เอวด้านซ้าย ผู้ตายที่ 1 นั่งอยู่กับผู้เสียหายที่ 1 ย่อมต้องเห็น
เช่นเดียวกัน จึงไม่น่าเชื่อว่าผู้ตายที่ 1 จะกล้าพูดจาดูหมิ่นและด่าว่าจำเลยอย่างรุนแรงด้วยถ้อยคำ
หยาบคาย ทั้งที่เห็นอยู่แล้วว่าจำเลยมีอาวุธปืนติดตัวมาด้วย ประกอบกับจำเลยเบิกความเท็จสมกับ
ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 ด้วยว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยมีอาการเมาสุรามาก ทำให้ไม่น่าเชื่อว่าจำเลย
จะสามารถจดจำคำพูดของผู้ตายที่ 1 ได้โดยละเอียดเช่นนั้น ข้ออ้างของจำเลยที่ว่า จำเลยใช้อาวุธ
ปืนยิงผู้ตายที่ 1 เพราะเกิดบันดาลโทสะภายหลังทะเลาะกับผู้ตายที่ 1 จึงมีน้ำหนักน้อยไม่อาจ
รับฟังได้ ส่วนที่ปรากฏทราบเขม่าดินปืนที่มือของผู้ตายที่ 1 นั้น รายงานการตรวจพิสูจน์ดังกล่าว
ระบุเพียงว่า ตรวจพบธาตุแอนติโมนีและแบเรียมในปริมาณที่เชื่อได้ว่าผู้ตายที่ 1 เกี่ยวข้องกับการ
ยิงปืน และนายแพทย์เอกพงษ์ ผู้ตรวจชันสูตรพลิกศพผู้ตายที่ 1 พยานโจทก์ เบิกความว่า ผู้ตายที่

1 มีบาดแผลถูกกระสุนปืนนัดหนึ่งที่บริเวณมุมปากด้านซ้าย บาดแผลดังกล่าวพยานสันนิษฐานว่า เป็นการยิงระยะประชิดติดผิวหนัง กรณีจึงมีเหตุให้เชื่อได้ว่า คราบเขม่าดินปืนที่มือของผู้ตายที่ 1 เกิดจากการที่จำเลยใช้อาวุธปืนจ่อยิงผู้ตายที่ 1 ในระยะประชิดในขณะที่ผู้ตายที่ 1 พยายามจะเข้า แอ่งอาวุธปืนจากจำเลย มิใช่เกิดจากการที่ผู้ตายที่ 1 เข้าแอ่งอาวุธปืนจากจำเลยแล้วกระสุนปืนลั่น ไปถูกผู้ตายที่ 1 ดังคำเบิกความของจำเลย การที่จำเลยใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายที่ 1 จึงเป็นการกระทำ โดยมีเจตนาฆ่า จำเลยจึงมีความผิดฐานฆ่าผู้ตายที่ 1 ฎีกาของจำเลยในส่วนที่เกี่ยวกับผู้ตายที่ 1 ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ที่ศาลชั้นต้นลงโทษฐานฆ่าผู้ตายที่ 1 จำคุกตลอดชีวิต ลดโทษตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 ให้หนึ่งในสาม คงจำคุก 50 ปี และ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน นั้น ไม่ถูกต้อง แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา แต่การคำนวณลดโทษไม่ ถูกต้องเป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและ แก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดฐานฆ่าผู้ตายที่ 1 จำคุกตลอดชีวิต ลดโทษตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 ให้หนึ่งในสาม คงจำคุก 33 ปี 4 เดือน เมื่อ รวมกับโทษฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 แล้ว คงจำคุกตลอดชีวิต นอกจากที่แก้ไข เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4

องค์คณะ

อธิคม อินทุตติ · พิชัย เพ็งผ่อง · จรัญ เนาวพนานนท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2381/2563>